

Н. Делирадевъ

Въ снѣговетъ на Амбарица

Малка Коледа. Стѣгамъ набързо раницата си за дългъ пѣтъ. Качихъ се на трамвая, съ него на трена и по късна вечеръ бѣхме въ Карлово.

Малкото подпланинско градче още си живѣе съ стариннитѣ обичаи и всички сж се прибрали за бѣдни вечеръ. Трѣбваше да подиримъ конь за тежкитѣ ни раници до билото на планината, но и това оставихме за сутринята.

Коледа. Отрано се спазарихме съ старъ турчинъ, щото неговиятъ синъ, добъръ планинецъ (пъкъ тукъ и всички бедни люде сж планинци), да ни откара съ мулето раницитѣ до Амбаришкия превалъ и да се върне обратно до вечерята въ Карлово. А ние ще продължимъ пѣтя си къмъ Амбаришката хижа на троянскитѣ туристи. Хижа „Амбарица“ иматъ и сопотскитѣ туристи, но тя е отсамъ планинския гребенъ, при в. Добрила.

Но, вмѣсто съ муле и то съ голѣмо закѣснение, Насѣфъ се яви предъ хотела съ дребно, но пѣргаво магаре. Магарето по-лесно могло да преминава презъ прѣспитѣ. Ние се съгласихме да предпочетемъ магарето, ала по други съображения: че по-лесно ще може да го измѣкваме, когато загази изъ тѣхъ.

Чуденъ зименъ день. Слънцето бѣ се вдигнало високо надъ Срѣдна гора, когато поехме стрѣмната пѣтека изъ Бадемлика. Съ нѣколко завоя ние сме високо надъ прочутия карловски водопадъ — *Сучурумъ* и сгущената край него електрическа централа.

Устието на Карловската рѣка ни разкрива нагоре единъ отъ най-красивитѣ и най-дивитѣ речни проломи въ Стара планина. Долу по самото рѣчно корито може да проникне само смѣлъ рибаръ и то само лѣте. Но на